

ПЛОВДИВСКИ УНИВЕРСИТЕТ

ИЗДАНИЕ ЗА ОБРАЗОВАНИЕ, НАУКА И КУЛТУРА

БРОЙ 10(355), година XXIII

19 декември 2005 г. – 3 януари 2006 г.

КАК ЩЕ ГИ СТИГНЕМ... ЕВРОПЕЙЦИТЕ?

**КАКВО МИСЛЯТ
МЛАДИТЕ ХОРА
ПО ТОЗИ ВЪПРОС**

НА СТР. 4

**СЕНЗАЦИОННИ
НАХОДКИ В
ТРАКИЙСКИЯ
РИТУАЛЕН
КОМПЛЕКС КРАЙ
Р. БАНСКА**

НА СТР. 2 и 3

На Всички
студенти,
преподаватели
и служители от
Пловдивския
университет
пожелаваме
Весела Коледа
и щастлива
Нова година!

Редакцията

2005 г. – УДЪЛЖЕНА
Колебанията при въртенето
на Земята предизвикват
корекции на времето

НА СТР. 8

В Броя вземете още:

- РАЗШИРЕН Е СПИСЪКЪТ НА ИЗЧЕЗВАЩИТЕ ВИДОВЕ
- НОБЕЛИСТЪТ ЕУЖЕНИО МОНТАЛЕ
- ЗАБАВНА СТРАНИЦА:
ЗАДАЧИ, ВИЦОВЕ,
НОВОГОДИШНИ ТОСТОВЕ

СЕНЗАЦИОННИ НАХОДКИ В ТРАКИЙСКИЯ РИТУАЛЕН КОМПЛЕКС КРАЙ РЕКА БАНСКА

*Мощно земетресение преди 2300 години вероятно
е разрушило и Перперикон*

Иван МИТЕВ

Неоспоримо доказателство, че по време на най-големия си разцвет тракийската култура е преживяла мощен земен катаклизъм, който е повлиял силно върху бъдещето ѝ, бе намерено в района на гигантския скален комплекс от ритуални съоръжения по поречието на река Банска, открит от нас в края на миналата година.

При внимателното му проучване се натъкнахме на над тристатонна скала, отчупена в основата си и забита с върха си в земята. Ясно личи, че скалата се е издигала на платото над нея, вписана в цялостния мегалитен ансамбъл като едно от множеството олицетворения на мъжкото начало в тракийската религия. Широката ѝ основа отхвърля всякакви съмнения, че отчупването е станало под въздействието на атмосферните условия. При подобни обстоятелства гигантският къс щеше просто да полегне на някоя от страните си. А тук се вижда, че той е отхвърлен от мястото си със страшна сила и е забит буквално като пирон. За това свидетелства и броеницата от скални ниши, които го опасват - днес те са едва видими в основата на скалата, а някога са се извисявали над цялата долина.

От геоложка гледна точка също е невъзможно скалата да се отмести по какъвто и да е друг начин, освен от силно люлеене на пластове под нея - тя е вулканична, със силна спойка на съставящите я частици. Трусът най-вероятно се е проявил през IV в. пр. Хр. и е погребал и процъфтяващия по това време Перперикон.

В подкрепа на тази теза свидетелства фактът, че около светилището се откриват изобилни следи от пластове на всички култури до това време - от неолита до Филип Македонски. Оттам нататък,

за разлика от Перперикон, който е възстановен от римляните поради стратегическото му военно значение, тук животът замира.

В днешно време гъстите шубраци не позволяват от един поглед да се добие представа за грандиозните скални съоръжения, които нямат аналог сред откритите досега. Тукашните скални ниши не са толкова многобройни, колкото по скалните отвеси в поречието на Арда, но са най-съвършените, откривани досега в страната - с дъгообразни вътрешни стени, прави основи и идеално оформени страни. Като доказателство за земетръса може да се посочи и една започната и недовършена ниша на най-високата скала - явно е, че животът тук изведнъж е замрял и причината за това не са изобилстващите кръвопролития по онова време, а появата на мощни природни сили.

Както на Перперикон, и тук по скалите се забелязват графити - от едва забележимите извивки на продълговатото око, което би могло да бъде възприето и като символ на женска утроба, до съвсем добре запазената контур на фигурата на жена в поза, прилична на „лотос“. И керамиката е подобна на перпериконската - груби дъна и дръжки от съдо-

ве, примитивно украсени, от времето на неолита (VI хилядолетие пр. Хр.) до останки от чаши от традиционната фина тракийска керамика. Изсичането на скалните отвори с такова съвършенство не би могло да бъде с друг инструмент, освен с железен, което ги да-

На снимката се вижда пещера и ниши, издълбани в скалата над нея

тира докъм VI в. пр. Хр., когато траките създават и отстояват орфизма. На една от скалите има следи от изкъртени стени на тройка ниши, което, ако не е иманярски подвиг от миналото, може да се приеме като противодействие срещу символиката на тази тройца.

В района изобилстват скалите, символизиращи култа към фалоса, и точно около тях керамиката е в невероятно изобилие. Скални пътеки, изсечени от човешка ръка, са позволявали бързото придвижване между съоръженията. На изравнения връх на най-високата скала е издълбан кръгъл отвор с големината на казан, който вероятно е

бил пълен с ритуално вино. Много отвори в скалите говорят за използването на дървени платформи и покриви, изпълняващи определена роля по време на култовите празници. Естествената пукнатина на една от най-високите скали е доизсечена в основата си и оформена като вагина, заобиколена от двете страни със скални ниши. По време на дъжд водата се стича отгоре ѝ като малък водопад, символизиращ изливането на мъжката семенна течност от Небето на Земята, за да бъде роден животът.

Известно е, че в IV в. пр. н. е. Филип Македонски побеждава траките и завладява златните им мини, след което започва да сече златни монети, които му помагат да укрепи създадената от него държава. По онова време най-богатото златно находище се е намирало на връх Аида, където са разработвани две жили - една до сегашната хижа и една в местността Танчи бунар, в непосредствена близост до която се намират скалните корита, дали името на местността Шарапаните. Точно това местоположение е дало основание на някои специалисти да смятат, че предназначението на коритата е за обработка на злато. Според застъпниците на това твърдение би могло да се приеме, че в горното корито са били натрошавани скалните късове, а в долното, след изтичане на мътилката през специален страничен отвор и изгребване на леките частици, се е утаявало златото - от галериите край днешното Стремци то се е обработвало на Перперикон, а от връх Аида - край мястото за добив и в малко по-отдалечения район на река Банска. И че двете

Разширен е списъкът на видовете, които са застрашени от изчезване

През ноември в Женева се проведе заседание на Конвенцията на мигриращите видове (CMS), на което беше взето решение да се разшири списъкът на видовете, заплашени от изчезване. В него са добавени 11 нови вида, сред които втората по големина акула в света, птица, която според легендата е пяла в Едемската градина, и единственият истински елен в Централна Азия.

Досега списъкът на животните, намиращи се на границата на изчезване, се състоеше от 107 мигриращи вида. Всички те имат съответния статус в 95 страни по света, членуващи в CMS. По отношение на тези животни държавите предприемат различни мерки за защита и опазване.

Експерти на ООН смятат, че гигантската акула, която може да достигне де-

сет метра дължина, обитаваща континенталния шelf на Атлантическия и Индийския океан, а също и Средиземно море, често попада в риболовни мрежи или става жертва на сблъсквания с морски съдове.

Иранският тръстиков дрозд, неголяма бяло-кафеникава птичка, която се размножава в блатата на Месопотамия и на юг в Ирак, сега е на границата на изчезване заради пресушаването на блатата в Ирак.

Популацията на бухарския елен, обитаващ сухите области на Централна Азия и мигриращ по такива страни като Таджикистан и Узбекистан, е спаднала до 800-900 екземпляра. По думите на учениците, това се дължи на заразяния с пестициди ареал на обитание.

Нежна Коледа

Бяла Коледа идва отново, нежна Коледа с ярки звезди. Край игривия огън споменът ни събира в зимните дни.

Топлината излита към нищото, тихо вие се сребърната река, омагьосва ни танцът в огнището и искри нощта в белота.

И припламват дървета пожертвани - стоплят нечий хладни мечти и запалват отново надеждата във самотни и тъжни души.

Отразява се ведра в очите ни от бъдния ден светлина. А съдбите ни са игличките на горяща борина в пещта...

Наталия ХРИСТОВА

ОТ СТР. 2

златни находища са се владели от сатрите (получили по-късно името беси). Според Херодот те са били най-свободлюбивия тракийски народ. И съвсем не е случайно, че именно в техните земи една година след смъртта на Филип избухва въстание, потушено от неговия син Александър Македонски.

Според римския историк Дион Касий (цитиран от Н. Овчаров и Д. Коджаманова в тяхната книга за Перперикон) пълководецът Марк Лициний Крас в 29-28 г пр. н. е., изпратен от император Октавиан Август, отнел от бесите храма на Дионис и го дал на одрисите, поради което между двата народа избухнала война. Едва ли обаче войната е избухнала само заради прорицалището - не по-малко вероятно и основателна причина биха могли да бъдат и съоръженията за преработка на злато в подножието на Перперикон, което го превръща на практика в един монетен двор.

Интересно е и друго - и на Перперикон, и край река Банска, липсват следи от живот от времето на глобалната империя на Александър Македонски (336-323 г пр. н. е.), което ще рече, че по това време животът и на двете места е замрял. Най-вероятно земетресението, което е откъснало

Сензационни находки...

и захвърлило огромната скала с нишите, е причината за това. А впоследствие римляните са възстановили Перперикон именно заради златните находища край него, които, за разлика от тези на Аида, са експлоатирани още векове наред.

Това е едната теза. Бихме могли да я загърбим лесно, ако не оставаше висящ въпросът по какъв начин се е извличало в такива големи количества златото от рудата.

В споменатата вече книга за Перперикон Н. Овчаров и Д. Коджаманова пишат и следното: „Става дума за факта, че цялата околност на Перперикон, както и самият връх, е покрита със стотици и може би хиляди скални изсичания във вид на корита, басейни, преливници." И пак там: „Не става дума за промишлена направа на вино, защото тогава древните хора биха разположили съоръженията на удобните тераси край реката, а не на високия хълм.

Но ако приемем шарапаните като съоръжения за правене на вино при наличието на такова изобилие от тях, става дума именно за вино в промишлени количества, а не в ритуални и това съждение би трябвало да подкрепя ду-

мите на историците, че траките (и одрисите, и бесите) са почитатели на Дионис. А каменните корита са разположени по хълмовете, защото в миналото те са били засадени с лозя. Напълно възможно е култовите съоръжения и на Перперикон, и край Банска да са били заобиколени с лозови насаждения. В подкрепа на тезата за винопроизводство от мащабен характер е и големият брой шарапани край Банска, както и най-добре запазената от откриваните до днес, която под огромното си горно корито има малък отвор към долното. През него не би могло да потече нищо друго, освен гроздов сок. Съждението за използването им за жертвоприношения също не е убедително, тъй като долните корита на новооткритите шарапани са дълбоки почти до коляно - при бързото съсирване на кръвта е изключено тя въобще да стигне до тях, камо ли да ги напълни. Още повече че всички долни корита имат улеи за изтичане на събираното в тях. От начина на направа се вижда, че всички шарапани край Банска са правени от различни хора и по различен начин, вероятно в продължение на десетилетия, а може би и на столетия, което показва, че самото правене

на вино едва ли се е вписвало в ритуалите, извършвани в комплекса - още повече, че шарапаните под Аида са далеч от всякакви други обредни съоръжения. Ритуално е било най-вече пиенето на вино и използването му за гадаене и стигане до състояние, подобаващо за изповядване на фалическият култ. Със сигурност може да се твърди и че скалните ниши от поречието на Арда и притоците ѝ са различни по геометрия и начин на изработка от тези край река Банска, което пък потвърждава извода, че са дело на два различни народа - в случая беси и одриса.

При внимателен оглед на нишите може да се види, че всяка една от тях също е правена по различно време и вероятно е символ, белег за извършеното тайнство на орфическия ритуал - зачеването. Още повече, че тези изсичания и в най-многобройните колонии не надвишават повече от сто, което простира времето им на изработка до един век, ако предположим, че символизират броя на извършените обреди.

Най-точният отговор на всички поставени дотук въпроси предстои. И той ще бъде даден само когато бъде осъзната и проучена несъмнената връзка между всички тракийски мегалитни комплекси в района - от Перперикон до Белинташ и река Банска.

Празникът на Факултета по икономически и социални науки РЕАЛИЗАЦИЯТА В ЖИВОТА Е ФУНКЦИЯ ОТ НАУЧЕНОТО В АЛМА МАТЕР

Празникът на Факултета по икономически и социални науки, който по традиция се чества на 5 декември, тази година имаше няколко измерения. Основният акцент, разбира се, беше тържествената промоция, увенчала усилията на дипломираните се през тази година 463 възпитаници на факултета, от които 27 с отличен успех.

Тържествената промоция на випуск 2005 бе открита от декана на ФИСН доц. д-р Аксентия Замфирова, която поздрави абсолвентите с дипломирането им. С приветствено слово към тях се обърна и заместник-ректорът на Пловдивския университет проф. д-р Мариана Михайлова, която заяви: „Скъпи колеги, днес е един ярък празник в живота на Факултета по икономически и социални науки.

Ние, вашите преподаватели, вярваме, че имате самочувствието на хора, които не се боят от конкуренцията, които имат самостоятелно творческо отношение към случващото се в нашата действителност, хора, които ще отстояват себе си в тежки и нестандартни ситуации.

Имате всички предпоставки да се гордеете с дипломите си, с името на нашия факултет и нашия университет, който стои изключително убедително в рейтинга на висшите училища - нямам предвид тези, които публикува „24 часа“ а автентичните рейтингови класации, отразяващи интереса

на работодателите към нашите възпитаници, интереса към нашата колегия от гледна точка на по-значими проекти с национално и международно значение.

Много ще се радвам в дните след завършването на всички вас денят 5 декември да бъде Ден на отворените врати и вашето присъствие да бъде неразделна част от онова, което се случва в аудиторията. Ние ще се радваме да бъдем заедно в годините напред, да генерираме идеи и предложения, с които вашите бъдещи колеги да се чувстват уютно, да се чувстват подкрепени, да имат настроение за партньорство.

От името на нашата академична общност от сърце ви желая успех, без да влагам никакви стандартни клишета, защото по мое дълбоко убеждение успехът е въпрос на личен избор, на целеполагане. Искам да вярвам, че тук има амбициозни колеги, които ще отстояват името икономист, търговец, специалист от убедителен и уважителен клас, и с много дръзновение ще

Щастие да си абсолвент

участвате в онези големи и важни неща, които предстоят да ви се случват.

И не забравяйте Пловдивския университет, алма матер - мястото където се формирахте като специалисти в стартова позиция, защото оттук насетне предстои истинската битка за самодоказване и успехите ви ще бъдат функция на онова, което вие носите в себе си."

Доц. Аксентия Замфирова връчи дипломите на отличниците по отделните специалности: бакалаври - Милена Добрева (5,96), Международни икономически отношения, Любомира Ганчева (5,95), Макроикономика, Ана Каразану (5,99), Политология, Маргарита Китанова (5,59), Стопанско управление; магистри - Теодора Домусчиева (6,00), Финансов мениджмънт, Стефка Бойновска (6,00), Управление на човешките ресурси.

За първи път беше организиран турнир по мини-футбол, който откри доц. Аксентия Замфирова. В зала „Академик“ се представиха четири отбора и както се полага за едно спортно събитие имаше мажоретки, имаше съдии, имаше купи и медали. Златните медали заслужиха първокурсниците от специалност Международни икономически отношения, втори са Макроикономика, II курс, бронзовите медали останаха за Стопанско управление, I курс, и Макрои-

кономика, IV курс. Заслугата за цялостната организация на турнира е на Борислав Стойков - студент от II курс, Макроикономика. Наградени бяха и осем изявени спортисти от факултета - Гроздан Грозданов, Пламен Костадинов, Елена Цингова, Георги Атанасов, Сашо Драгиев, Сияна Геридурова, Цветелина Проданова и Гургана Ботева.

Студенти от ФИСН присъстваха и на първата изява на първокурсниците от специалност „Актьорство за драматичен театър“ към Педагогическия факултет. Инна Церовска разказа накратко за зараждането на идеята за театър в Университета и за хората, които допринесоха за нейното развитие през годините. Своеобразният колаж от етюди, озаглавен „Това е само началото..." предизвика много аплодисменти от страна на публиката към младите изпълнители и техните ръководители - известните български актьори и преподаватели в Учения театър - доц. Иван Налбантов и Стефан Попов.

В рамките на програмата беше и организираната от AIESEK промоция на фирма „Филикон“.

Празникът завърши късно вечерта с купон в ресторанта на хотел „Санкт Петербург“, на който присъстваха студенти, преподаватели и гости на факултета.

„Пловдивски университет“

Докато футболистите уточняват тактиката, мажоретките са в действие

Резултатите от конкурса за есе, организиран от вестник „Стандарт“

Вестник „Стандарт“ обяви конкурс за написване на есе на тема „Как ще ги стигнем... европейците?“. В първи и втори курс „Българска филология“ и „Славянска филология“ над 20 студенти се престашиха да споделят своята визия за нашето място в Европа. Жури, съставено от преподаватели в университета и представители на вестника излъчи на първо място есето на Траяна Стоянова. Траяна е от Стралджа. Завършила е гимназия в родното си място. Обича езика, думите, литературата. Публикувала е материали в местни вестници. Сегашният конкурс идва неочак-

вано, наградата е вълнуваща.

Сред останалите есета имаше и други, които впечатляват със стройност, зряло мислене и добър стил на писане. Всички те имат да учат още много за тайните на езика и писането. Важното е, че са направили една първа и успешна крачка, че не се страхуват да покажат какво могат и не са равнодушни към изяви от подобен тип.

Доц. д-р Живко ИВАНОВ
Председател на журито

Траяна СТОЯНОВА

Как ще ги стигнем... европейците?

Обърна ли глава на запад и всяко съмнение се пука по-бързо и от пословично пропуканото самочувствие на българина. Да! Погледна ли към Европа, взимам по-свободно една пълноценна глътка въздух. Не само защото медиите перманентно гипсират взора ни, пропит с томление към едно мечтано и все по-близо друго измерение. Не само защото там е реализиран моделът на правова държава, демокрация, икономически възход, импозантни капитали, спокойно битуване, чисти или не чак дотам, но достатъчни пари и безгрижни старини.

Европейският въздух ни влече, защото е част от онази западна другост, която винаги сме мислели, че заслужаваме. Мислим си, че вятърът на промяната по време на прехода е преминал през нас и няма да вилнее втори път. А в една огромна дупка в сърцето на България той още брули бедните й спаружени чеда, които доскоро само си шепнеха за 1989 г., за тоталитаризма и великите комунистически утопии.

Поглеждам надолу в краката си и виждам обаче една моя, красива и достойна земя. В нейно име да бъдем първо българи, преди всичко, но в името на нейното бъдеще трябва да съ-

берем сили за първата крачка... Имената и датите, които сме написали в историята и младият и здрав порив на новото поколение са достатъчен прилив на енергия в едно летаргично общество, каквото беше нашето. Идва времето на символично елиминиране на емблематичния Бай-Ганьов тип българин. Най-важно е пред себе си да признаем, че не сме псевдоевропейци. Когато сами си припомним какво е гражданска свобода и отговорност, инициатива и риск, не ни трябва ничие друго експертно мнение. Трябва ни единствено вяра, която да ни крепи, когато след края на зимния сън подадем глави навън, ще се намери някой да ни натисне отново под юргана. В крайна сметка „всеки ден по нас хвърлят камъни, важно е какво градим с тях - мостове или стени“.

Обръщам поглед на изток и с други очи - на решителен млад европейец, виждам, че слънцето най-последно изгрява. Време е вече да се запитам: „Как ще ги стигнем ли?“

Като останем в страната си.

„Преди е трябвало хората да умират за България. Днес трябва да живеят за нея!“ (П. Стоянов - експрезидент)

Жулиен ЛАМБРЕВ

Как ще ги стигнем... европейците?

Откакто съществува, човешката цивилизация е белязана от неизменната борба за върховенство. На картата на Европа космополитните империи поглъщат с войни или хитрости безброй малки народи. На фона на тази жестока реалност един от тези народи успява да съхрани своята идентичност, като извоюва правото си на съществуване, отстоява правото си на просвета и не позволява на вековното подтисничество да му отнеме тези съкровища.

За съжаление, това, което не успяха да постигнат войните и робството, в 21-ви век е на път да постигне криворазбраната цивилизация. „България влиза в Европа“ - гордо запяват нашите политици, но съзнателно или не, те пропускат да отбележат, че България никога не е напускала Европа и последната дължи част от културния си облик на два балкански субекта - Кирил и Методий, позволили си да огромят половината от съвременното й население. Затова, ако българинът днес трябва да промени нещо, за да достигне т.н. Европейски манталитет, то е отношението към самия себе си. Той трябва да осъзнае, че не влиза в Европейския съюз като

просяк, а напротив, влиза с богатата си култура и история, и ако те се сторят недостатъчни на материалистичните европейци, той ще ги завладее с интелект и красота.

Та колко от тях знаят за Казанлъшката гробница, светилището на Орфей или Копривщица, просто част от многото ни духовни съкровища, които ще ни помогнат да превъзмогнем балканския си комплекс. Остана само един урок, който за 1300 години така и не усвоихме, а именно, да спрем да се спъваме един друг. За топъл и толерантен народ като нашия този егоизъм е необяснимо явление и, преодолявайки го, ще изкачим последното стъпало към новия ни ренесанс.

Остана една година, през която Европа с трепет ще очаква нашествието на „Ганьовците“ от далечната, малка, полуазиатска страна и когато настъпи моментът - те ще я завладеят, но не като чистачи и сервитьори, а като писатели, архитекти, художници, музиканти и дори като „добре облечени“ бизнесмени. А когато се наситят на европейско, те ще се завърнат към корените си, осъзнали истинския стойностност - това, за което си струва да се живее.

ГОЛЯМОТО ЗАВРЪЩАНЕ

РУСКАТА ЛИТЕРАТУРА Е

Гл. ас. д-р Кръстина АРБОВА

Следващият автор в представянето на съвременната руска проза е Едуард Лимонов (истинското му име е Едуард Савенко) - най-скандалният сред скандалните руски писатели. Хоризонтите на „телесното“ се разтварят все повече и повече и онова, което във времето на „Това съм аз, Едичка!“ (1976) е скандализирало със своята непристойност, днес може да изглежда за някого пуритански изявление.

И все пак и до днес, и в ползващата предимно младите „мрежа“, може да срещнете предупреждения от рода на: „от морално-етични съображения и заради използваната в нея ненормативна лексика книгата не се препоръчва на лица под 18 г. възраст“ (http://www.fiction-book.ru/en/author/limonov_yeduard/yeto_ya_yedichka/). Защото първият и най-известен роман на Лимонов наистина изобилства откъм натуралистични сексуални (в това число и хомосексуални) сцени и съответната на тях лексика. Във френското издание на романа, което е и първото му успешно издание, хомоепатажът не случайно присъства и на титрологично ниво: оригиналното заглавие на романа е заменено с „Руски поет предпочита големите негри“. От една страна, скандалното заглавие е подчинено на съвсем прозрачни монетарно-прагматични цели - книгата се разпродава мълненосно и бива преведена на 15 езика. От друга страна обаче, то е предпоставено от дела на откровено- и нестандартно-еротичното в това произведение, в което често, но погрешно бива виждана тайната на неговия успех. В действителност, „Това съм аз, Едичка!“ е автобиографичен (и егоцентричен) роман за печалното, придънно битие на героя - емигрант, който изведнъж се разделя с всичките си илюзии - както спрямо все още любимата жена, така и спрямо някога любимата Америка. „Един млад човек с честлюбива външност и поетични дарования е съблазнен от Запада и в един момент, покъртен, съзнава,

че новото му американско положение е сто пъти по-лошо от предишното, загърбено с такава неразумна прибрзаност... В един миг той се лишава от оправданието на своите унижения - вярата в необходимостта му като творец (наоколо му няма хора, които да се вслушват в неговите думи); губи любовта си, уморена да спо-

деля неговата нищета... - и в замяна на това получава дългия, проточил се на триста страници вопъл“ (А. Голдщайн). Ако „Това съм аз, Едичка!“ е един роман-вопъл за американското настояще, то повестта „Велика беше нашата епоха“ (1988) е светъл спомен за съветското минало на героя. Едно илюзорно пътешествие на „блудния син“ назад, в следвоенните години на неговото провинциално съветско детство. По думите на автора, това произведение е неговият „вариант на Великата Епоха“, неговата „собствена гледна точка“: „На епохата аз гледам не с очите на жертва, нито като представител на интеллигентската прослойка, а някъде от т. нар. тълпа. В известен смисъл моят вариант на епохата е фолкло-

Продължение от брой 9

рен вариант“ (по-подр. вж. „Факел“, 1992/ №1, с. 5). Един подобен вариант предполага не само съответната доза разкрепостеност - при Лимонов тя винаги е налице. Това е вариантът на средностатистическия съветски човек и представлява симбиоза от реалната, почти документална история на едно най-обикновено съветско семейство и митологията на онова време. Този вариант означава сплавяване на реално и романтично (последното, заявено чрез съответната героична, воинска атрибутика), при което авторът открито предпочита „героичния“ пред „храносмилания чо-

всички най-известни произведения на Едуард Лимонов: романите „Юношата Савенко“, „Дневник на неудачника“, „Младият негодник“, „Палачът“, „Коняк „Наполеон“, сборници разкази, стихове, есета, публицистика. Самият Лимонов се завръща в Русия през 1992 г. Отдавна и скандално известен с нестандартните си политически възгледи (противник на Сахаров и Солженицин и привърженик на Кадафи и Арафат), той отначало става член на ЛДПР (партията на Жириновски), а по-късно основава своя - национал-болшевишка партия (НБП). Създава и редактира централния орган на НБП - вестник „Лимонка“. Участва във войните в бивша Югославия, Абхазия и Приднестровието. Счита себе си за „честен руски патриот“, Лимонов е осъден за незаконно придобиване, съхраняване и транспортиране на оръжие (по обвинение в организиране на престъпна въоръжена група с цел основаване на Руска автономна република в северен Казахстан). Времето, прекарано в затвора и лагера със специален режим Лимонов обаче използва творчески: създава цели седем книги, сред които „По затворите“ и „Другата Русия“.

През годината, когато сп. „Знамя“ публикува „Велика беше нашата епоха“ в Русия се завърна още един изгнаник - писателят Владимир Войнович. Отново сп. „Знамя“ през 2000 г. публикува неговия знаменит роман „Монументалната пропаганда“, който сега излезе и на български език. Когато през 1980 г. Войнович беше принуден да напусне Русия, в нея той вече беше достатъчно известен и не само като автор на химна на космонавтите. Още през 1961 г. в сп. „Новый мир“ излиза неговата повест „Ние живеем тук“, а през 1963 г. още една - „Искам да бъда честен“. Заглавието на послед-

вак“. Същевременно и тук писателят остава верен на своя специфичен игрови стил, като предлага на читателя странното съзвучие на патетично и иронично. Не на последно място, Лимонов често естетизира „Великата Епоха“, превръща я в един своеобразен сувенир за чуждестранния читател от епохата на т. нар. „перестройка“. От друга страна обаче той не рядко деkonструира йерархиите на „Великата Епоха“, проследявайки социалната легитимация на своя млад герой.

Тази повест е писана във Франция и е издадена в Париж с колосален успех, а много скоро излиза и в перестроечната Русия: през 1989 г. публикува сп. „Знамя“. Следва „Това съм аз, Едичка!“ и

Тази повест е писана във Франция и е издадена в Париж с колосален успех, а много скоро излиза и в перестроечната Русия: през 1989 г. публикува сп. „Знамя“. Следва „Това съм аз, Едичка!“ и

ГОЛЯМОТО ЗАВРЪЩАНЕ

ПО-ИНТЕРЕСНА ОТ СЕКСА

ната стана и заглавие на първата книга на Войнович в постперестроечна Русия. Днес това заглавие може да бъде считано за епиграф на цялото творчество на писателя. Прословутата му честност и яркият му сатиричен талант провокираха и неговото принудително изгнание - в конкретен повод се превърна романът-анекдот „Животът и необикновените приключения на войника Иван Чонкин“. Твърде нестандартното портретуване на съветския войник в този роман предизвика неоснователните упреци в злонамереност и непристойност. Всъщност чрез своя смешен и простодушен герой, този своеобразен „Иванушка - дурачок“, Войнович преследва по-сериозни цели - да демаскира съветската тоталитарно-бюрократична система и в крайна сметка да представи истинския, съвсем не лицепрятен облик на съвременното му съветско общество.

В емиграция В. Войнович създава повестите „Иванкиада“, „Шапка“, „По пътя на взаимната кореспонденция“, романа-антиутопия „Москва 2042“, публицистичната антисолже-нищинска книга „Портрет на фона на мита“, публицистичния сборник „Антисъветският Съветски съюз“, няколко пиеси, сред които „Трибунал“ и „Фиктивен брак“, разкази, очерци, фейлетони, приказки, стихове. Произведенията му са преведени на повече от 30 езика. Вече познат на българския читател с романите си „Животът и необикновените приключения на войника Иван Чонкин“ (С., 1999) и „Москва 2042“ (С. 2003), сега В. Войнович е представен у нас с романа „Монументалната пропаганда“. Не случайно, защото в Русия този роман има колосален успех, претърпя цели четири издания и бе удостоен с държавна награда. Някои вече прибързаха да определят този роман като „син-

тез“ на „Чонкин“ и „Москва 2042“. Резонът на подобни формулировки е в обстоятелствата, че и тук главният герой (героиня) е човек от народа (както Чонкин), и тук става въпрос за една идолофрения (както в „Москва 2042“). Само че новият роман на Войнович е обърнат към съвременната епоха, предназначен е за съвременния човек, който по думите на писателя „все още търси своята идентичност и в това си търсене все още твърде много е обърнат назад“. Един от героите в новия роман на Войнович сравнява съветските хора във времето на демокрацията с обитателите на разграден зоопарк: „В зоопарка отвориха клетките, всички се юрнаха на свобода, взеха да се търкалят от радост, но скоро тревояните видяха, че хищниците ги унищожават в много по-голямо количество, отколкото преди, когато бяха зад решетките. И

тревояните поискаха да се върнат в своите клетки, защото там е по-безопасно“. „Монументалната пропаганда“ може да бъде определен като роман на възпитанието за по-стария читател, за онзи читател, който все още оплаква стария строй. Но и младият читател има какво да намери в него, в неговата монументална пародия на новото време, най-малкото може от сърце да се посмее. И все пак, макар и написана по законите на фарса, „Монументалната пропаганда“ често звучи по платоновски странно и страшно. За Войнович Андрей Платонов е „най-любимият руски писател на XX век“. В творчеството му, както и в творчеството на много от авторите на „Нова проза“ Платоновият гротеск реализъм ще придобие нови измере-

ния.

За Платонов и за останалите „предстоящи“ автори ще стане дума занаят, по хода на тяхното излизане. Но още отсега, леко открехвайки вратата, съвсем бегло ще ви ги представя:

С Евгений Попов - „най-веселия анархист на съвременната руска словестност“, една от ембемите на московския ъндърграунд, ще се запознаете чрез сборника му с разкази „Веселие по

Издадена преди близо 20 години книга „Ювенилно море“ на А. Платонов

руски“. Това е първата книга на писателя, за пръв път публикувана в „Ардис“ през 1980 г. Наричат тази книга „социален ключ към ироничната му проза“, защото тя е пробив в непробиваемото самодоволно битие на съветския маргинал.

Романът „Кенгуру“ (1975) и повестта „Николай Николаевич“ (1970) ще представят един от най-„неблагонадеждните“ и „непристойните“ руски писатели - Юз Алешковски (автора на скандално известните през 70-те години песни „Другарю Сталин“ и „Лесбийска“). Фантасмагоричните преживявания на социално-периферния герой - набеден изнасилвач на кенгуру или свръхспособен донор на генетичен материал са нови, свежи сюжети в дезавуиращите стратегии на новата литература.

Анатолий Корольов - този „удивителен езотерик и мощен сюрреалист“ (В. Аксьнов) тук присъства с романа „Човекът - език“ (2000) и с колажа „Вазари за живота на Леонардо“ (2002). Една фантастична и трагична история на човешкото милосърдие и саможертва и една забавна биография на Леонардо - парафраза на „скупната“ версия на Джорджо Вазари.

Повестите „Пингвинът“ (2003) и „Милят приятел на покойника“ (2001) на украинския писател Андрей Курков са неговата първа сериозна заявка за присъствие в нашето литературно пространство. Абсурдизацията на съвременната и авантюризацията на историческата действителност са успешната формула на неговата иронична сюрреалистична проза. Освен, че е един от най-известните рускоезични писатели в Западна Европа Курков е и много тачен киносценарист (най-известният му филм е „Милят приятел на покойника“), първият украинец - член на журито на немското „Берлинале“.

Ще използвам думите на Андрей Курков за заключение на този текст. Като има предвид днешната деактуализация на литературния дискурс, той пише: „Днешното общество е получило много мощен имунитет против литературното въздействие. Човекът днес не търси идеи, търси салам“. Вярно е, така е. И все пак и днес четящият, не „храносмилащият“, човек не може да остане безразличен към харизмата на истинската литература. В „Нова проза“ тя е в изобилие. Накрая за онези сред вас, които по ред причини са си изградили имунитет към всякакви „литератури“, ще кажа, че вирусът на тази литература е способен да сине всякакви имунитети. И няма нужда от ваксини. Защото боледуването ви ще бъде здравословно!

ПРЕДСТАВЯНЕ

РАЗХОДКА В „СВЕТА НА ФИЗИКАТА“

Проф. д-р Никола БАЛАБАНОВ

На 14 декември в Заседателната зала на университета се проведе поредното и последно събиране, посветено на Световната година на физиката - 2005. Гост на физиците от Пловдив беше ст.н.с. Динко Динев от Института за ядрени изследвания към БАН.

Повод за срещата става новоизлязлата книга „От кварките до Вселената“, на която Д. Динев е един от съставителите. Това е аналогия, включваща статии, публикувани в списание „Светът на физиката“ през последните десет години. Авторите са известни български учени-физици от БАН, Софийския и Пловдивския университет. Статиите разглеждат както състоянието и проблемите на съвременната физика, така и ролята на отделни личности за развитието ѝ през 20-и век. Всички са написани интересно и увлекателно, за което говорят и самите им заглавия: „За звездите и тропетите“ (Д. Съслов), „Скорпионите в бутилката“ (Н. Ахабабян), „Ядрената Ой-

кумена“ (Н. Балабанов) и др.

Антологията представя пред любознателния читател пълната картина на съвременната физика и нейните огромни приложения. Заглавието ѝ отразява размаха на днешната физика, която обяснява явления, протичащи в микросвета на разстояния от 10-15 м., а също процесите в най-отдалечените кътчета на Вселената, намиращи се на разстояние 1026 м.

Удивително е, че целият този огромен пространствен диапазон, това огромно разнообразие от явления и процеси, т.е. „всичко, което ни е известно за обкръжаващия ни свят, може да се сведе до няколко прости и ясно формулирани на математически език закони“ (цитат от предго-

вора, написан от акад. М. Матеев).

Гостът изнесе лекция „Нови резултати във физиката на елементарните частици“. Физиката е в напълнение. Открити са нови състояния и свойства на материята, нови свойства на пространството и времето. Докладчикът разказа и за състоянието на най-грандиозния проект в съвременна физика - Големия адронен колайдер (ускорител, предназначен за ускоряване на протони до рекордни енергии), който се реализира в Европейския център за ядрени изследвания (ЦЕРН) - в Женева. Той се монтира в 27-километров подземен тунел.

Очакванията за физиците са свързани с предстоящите експерименти, в резултат на които ще се стигне до уточняване на физическата картина на микросвета. Една от задачите на физиката на елементарните частици е търсенето на Хигс-бозона и изясняването на т. нар. „Механизъм на Хигс“. Не случайно фи-

зикът-нобелист Л. Ледерман нарича тази частица „Частицата Бог“. Предполага се, че това е първородната частица, „частицата-майка“, от чието поле се е „наредило“ цялото разнообразие от известните ни частици и техните комбинации, довели до структурата на нашия свят.

Действително, огромно интелектуално удоволствие е да бъдат разбрани законите на съвременната физика - удоволствие, „сравнимо с най-емоционалния подем на човешката душа“.

КОЛЕБАНИЯ ПРИ ДВИЖЕНИЕТО НА ЗЕМЯТА ПРЕДИЗВИКВАТ КОРЕКЦИИ НА ВРЕМЕТО

Намиращата се в Париж Международна служба за оценка на параметрите на въртене и координатите на Земята (International Earth Rotation and Reference Systems Service, IERS) взе решение да се добави допълнителна секунда към 2005 г.

Увеличението на продължителността на годината е свързано с изменението на скоростта на въртене на нашата планета около оста ѝ. Според учените, непредсказуемостта на поведението на Земята се обяснява отчасти с гравита-

ционното притегляне на Луната, отчасти с процесите, случващи се в недрата и атмосферата на нашата планета.

За непостоянната продължителност на денонощието учените са знаели още преди много десетилетия. Но да се определи точната величина на необходимите поправки станало възможно чак след изобретяване на атомния часовник в средата на миналия век. През 1967 г. бил приет т. нар. „цеzieв“ стандарт на времето, при който една се-

кунда съответства на 9192631770 периода от прехода между нивата в атома на цезия. При това неточността не превишава една секунда за денонощие.

За първи път допълнителна секунда била прибавена през 1972 г. След това изменения в календара се внасяли постоянно (с промеждутък не повече от две години) до 1998 г. Но преди 7 години Земята по непонятни причини малко ускорила въртенето си, в резултат на това от тогава допълнителни секунди не

се въвеждат.

Сега на учените отново им се налага да внесат поправка съобщава Live Science.

Допълнителната секунда ще се появи в нощта на 31 декември 2005 г. срещу 1 януари 2006 г. и ще изглежда по този начин: 23 ч. 59 мин. 59 сек., 23 ч. 59 мин. 60 сек., 00 ч. 00 мин. 00 сек.

Обикновено веднага след регистрирането на 23 ч. 59 мин. 59 сек. следва 0 ч. 0 мин. 0 сек.

**Превод от руски:
Недялко Неделчев**

ECE

АРАЛЕЗИТЕ

Вазкен НАЛБАНТЯН

Не са една, не са и хиляда нощите, в които не мога да заспя. Под прозореца ми се събират кучета, чийто цвят не мога да разпозная. Знам, че това е възможно при пълнолуние, но тогава кучетата ги няма. Чувам ги да вият и знам, че са под луната. Какво ли не съм правил, за да ги прогоня? Завивал съм се през глава, обръщал съм се по гръб, шепнел съм молитви. Сполучих само веднъж. В средата на един унес чух, че някой се опитва да ми каже нещо. Дълго се опитвах да различа сричките, на брой две или три. Събудих се от собствения си лай.

Оттогава минаха повече от две седмици. Кучетата продължават да лаят. Самият аз вече не мога да хвърля нищо по тях - дори и дума. Но ще се опитам да намеря обяснение.

Мога да започна с разказа за любовната война на асирийката Семирамида за сърцето на арменския цар Ара Прекрасни. След смъртта му на бойното поле, неутешимата царица изпраща своите кучета - аралези, за да го възкресят. Историкът Мовсес Хоренаци отказва да приеме тази легенда за вярна, но в първа книга от своята „История на Армения“, привежда нейни думи: «Аз заповях на боговете да оближат неговите рани и той ще оживее». Малко след това продължава: «Боговете оближах раните на Ара и, съживявайки го, осъществиха нашето заветно желание за наслада; затова нека отсега те да са достойни за още по-голямо преклонение и прослава като изпълнители на нашата воля, като доставящи радост».

В десета глава на «Държавата» Платон потвърждава името и произхода на героя. Ер е син на Армений от Памфилия. Прави опити да ни увери, че дванадесет дни след като тялото било положено на погребалната клада, той възкръснал и разказал за видяното в отвъдния свят. Но не забравя за кучетата. Във втора книга ги сочи за прототип на безупречните стражи. По своята природа те трябва да обладават стремеж към мъдрост и стремеж за познание, а така също бързина и храброст. Кучетата са философи, от които стражите се учат. Незнайно защо Платон пропуска птиците, превъзхождащи както бдителността на стражите, така и съня на кучетата. Това е така за Тит Ливий, който в пета книга от „История на Рим от основаването на града“, свидетелства за спасяването му от птици по време на една от войните с галите. Но забележителното е другаде: първа книга от същата история разказва за двама братя и за една вълчица, която пренебрегнала жаждата си, за да накърми гла-

да им. Била дотам ласкава, че дори пресушила плача им с език. След като възмъжали, решили да отсъдят чие да бъде царството. Прибегнали до птичи знамения. За място на наблюдение избрали два хълма: Ромул - Палатин, а Рем - Авентин. Първият зърнал шест сокола, а малко след него вторият преброил дванадесет. Спорът бил за това чие е правото - на първия по време или на първия по място. Кръвопролитие то било неизбежно, братоубийството - също, а вълчицата отказала да учи дъщерите си на майчинство.

Средновековният Физиолог разказва за птица, която нарича Феникс. На всеки петстотин години тя долита в ливанските гори и напълва крилете си с благоухания. Явява се пред свещенослужителя на Хелиополис през месец март. Той

напълва жертвеника с лозови клонки, а тя се възкачва отгоре. Жертвеникът се запалва и изгаря. На сутринта идва свещенослужителят и намира в пепелта куче. На втория ден намира човек, а на третия - голяма птица. Тя страстно целува свещенослужителя в устата и отлита към Индия.

Но поезията е преди всичко припомняне. След декламиране, което продължава около четири хилядолетия, през 1873 г. Христо Ботев струпва върху страниците на вестник „Независимост“ стихо-

вете на една огромна клада. Върху четирите греди на шеста строфа лежи тялото на герой, покрито от криле на птици. Но съществото, което ближе кървящата рана, не е вълк - аралезите са се появили отново.

Аз няма да бъда откровен докрай, ако спра именно тук. Крайната цел на кучетата, както и на птиците, не е да възкресяват. Те самите жадуват за възкресение, през тялото на мъртвия, в което да се срещнат. Ще посоча само един пример. През 1963г. се появява филмът на Алфред Хичкок «Птиците» по едноименната повест на Дафне Дю Морие. От нея Хичкок решава да вземе само названието и идеята за това, че птиците внезапно започват да нападат хора. В оригиналната повест няма нито един диалог. Спомняте ли си синопсиса? Любовната връзка между богата молада девойка и юрист? Безпричинните и страшни нападения на пълчища птици? Ето защо и самият Хичкок се появява във филма. Но винаги в компанията на две кучета - аралези. Освен че запазва живота си, по този начин той създава един друг диалог, далеч отвъд пределите на сценария.

Само така връзката, до която древността се доближава, става възможна.

ЛИТЕРАТУРА

ПОЕТИ-НОБЕЛИСТИ

ЕУЖЕНИО МОНТАЛЕ
(1896 - 1981)

Роден в Генуа в семейство на богат търговец, в детството и юношеството си италианският поет има крехко здраве, което му пречи да посещава училище. Но годините прекарани по санаториуми и болници му дават възможност да чете непрестанно. Ето защо само на 20 години той предлага първия си шедьовър - стихосбирката „Бледно и унесено пладне“ ("Mareggiare pallido e assogito"), където за първи път се появява мотивът за живота като страдание и недостижимия Рай, който ще премине през цялото му творчество.

Участва в Първата световна война като офицер от пехотата, но тя не играе за него такава роля, каквато, например, за Унгарети. След войната работи като литературен критик. Подписва се под манифеста на интелектуалците срещу фашизма, предложен от Б.Кроче. Втората му стихосбирка „Гръбнак на сепия“ („Ossi di sepie“) е обърната към говоренето за АЗА. Монтале не понася нито месианизма, нито идеята за човека на марксизма. Поезията му е подчинена на диалектичен негативизъм: АЗЪТ говори за НЕ-АЗА, който му помага в търсене на същината на живота.

През 1927г. започва неговият двайсетгодишен флорентински период. До 1938г. е декан на Литературно-

научния департамент. В приятелския му кръг са Виторини, Гада, Контини. В третия му поетичен сборник „Случайности“ („Le occasioni“) герой е „различният от мен“, който е обвинен в мистерия и чието загатнато присъствие е способно да му покаже път към Спасение. Според критиците тук Монтале се обръща към поетиката на херменевтиката.

По време на фашисткия режим и Втората световна война живее от преводи. Поредният му сборник стихове „Виелици и вихри“ („La bufera e altro“) излиза чак през 1954г. В него е представена идеята, че нещастieto е неотделимо от човека, но му е присъщ и стремежът към абсолюта, което определя поезията му като метафизично-символична.

През 1948г. Монтале е поканен за сътрудник на в-к „Corriere della sera“. От 1967г. е пожизнен сенатор. През 1975г. получава Нобелова награда за литература. В последните му творби (сборника „Satura“ - „Насищане“) звучи горчивата ирония на мъдреца.

В италианската литература на XX век творчеството на Монтале остава един самобитен и трудно поддаващ се на определения тип поезия, който не престава да провокира до ден днешен.

* * *

Слязох, подавайки ти ръка
поне по един милион стъпала.
И сега, когато те няма,
от всяко стъпало вее пустота.
Колко кратко беше
нашето дълго пътуване.
Моят път продължава,
нямам нужда нито от случайности,
нито от предчувствия,
нито от капани,
не ме обземат съмненията
на онзи, който вярва,
че светът е това, което вижда.

Слязох по милиони стъпала
и ти подавах ръка
не защото четири очи
виждат по-добре от две.
Слязох по тях с теб,
защото знаех,
че единствените верни зеници
дори замъглени от сълзите,
бяха твоите.

(от сборника „Насищане“)

Представи
и преведе
д-р Наталия ХРИСТОВА

Университетско издателство ПАУСИИ ЖИЛЕНДАРСКИ НОВИ ИЗДАНИЯ

ПАУСИИ ЖИЛЕНДАРСКИ
MIN/MAX
максимална подготовка
за минимално време

Системна кандидат-студентска подготовка по

МАТЕМАТИКА
за всички висши учебни заведения

- ✓ Система от задачи от кандидат-студентски изпити
- ✓ Аналитични решения на задачите с екзотичен характер
- ✓ Отговори на всички задачи
- ✓ Идеи, препоръки, забележки и коментари от авторите

Илия Макрелов Зара Данаилова

дидат-студентските (КС) изпити по математика.
С една дума тази система има конкретна цел: чрез възможно най-

...ТОВА ИЗДАНИЕ НЕ Е
СБОРНИК, НИТО УЧЕБНИК,
НИТО РЪКОВОДСТВО.

Това просто е една система от задачи, подобрена измежду хиляди от различни източници. Изборът на всяка задача е добре премислен.

Тя не е нито много лесна, нито свръхтрудна. Като цяло предложените тук задачи провокират кандидат-студентите в почти всички възможни ситуации, които могат да им се случат на кан-

малък брой задачи да се получи максимална подготовка (MIN/MAX) за който и да е ВУЗ (висше учебно заведение).

ТУК СА ПРЕДЛОЖЕНИ РЕШЕНИЯ НА ЗАДАЧИТЕ
С ПО-ЕКЗОТИЧЕН ХАРАКТЕР.

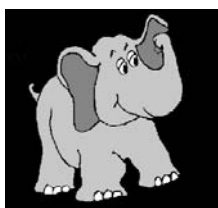
Всяко решение е построено по схемата Защо се прави еди-какво си, а не Нека да направим еди-какво си.

Първият подход ти помага да мислиш аналитично, а вторият те принуждава да гадаеш. Дадени са също и отговорите на всички задачи и освен това има идеи, препоръки, забележки и коментари от авторите.

Убедени сме, че този подход ще постави читателя в активна позиция.

ТАЗИ КНИГА Е ПОДХОДЯЩА И ЗА ПРЕПОДАВАТЕЛИ,
КОИТО ПОДГОТВЯТ КАНДИДАТ-СТУДЕНТИ!...

ЗАДАЧИ. ГЛАВОБЪЛЪСКАНИЦИ

1. Известният герой Тартарен Тарасконски от романа на Алфонс Доде при пътешествията си видял как **стадо от 183 слона** пресушава едно езеро с чиста изворна вода за **1 ден**. На следващата година същото езеро е изпито от стадо от 37 слона за 5 дни. Започнал да размишлява - за колко дни ще се пресуши езерото от **1 слон**?

2. Сумата от стойностите на четири монети е 28 ст. Сумата на трите без първата е 8 ст., а на трите без втората е 23 ст. Кои са монетите?

3. Логически уловки

а) Едно яйце сваряват за 4 мин. За колко минути ще сварят 5 яйца?

б) Овчар вижда на едно дърво 2 ябълки. Хвърля гегата си нагоре и гледа: на дървото вече няма 2 ябълки и на земята няма две ябълки... Как е възможно това?

ОТГОВОРИ НА ЗАДАЧИТЕ ОТ МИНАЛИЯ БРОЙ

1. Сумата, която трябва да получат индианците за Ню Йорк е $N = 24.1,05^{479} = 338754830055,7723$. В банкноти от 1 долар това може да покрие целия щат Ню Йорк!

2. Победителят ще получи 465000 долара.

3. Числата в празните квадратчета са 7 и 1. Всички суми по хоризонтални и вертикали дават 34.

Подготвил: доц. д-р Георги КОСТАДИНОВ

Новогодишни тостове

Питат един мъж: - Защо носиш с два номера по-малки обувки? Той отговаря: - Нарочно. Жена ми е грозна. Освен това е зла. Готви ужасно! Синът ми е двойкаджия! Тъщата ми е вещица! Единствената радост в живота ми е когато вечер... си събувам обувките! Да пием за това през новата година да имаме и други радости!

Вървели веднъж трима странници. Нощта ги застигнала наред път. Те видели една къща, потропали. Отворил им стопанинът и попитал: „Кои сте вие?“ - Здравето, Любовта и Богатството. Пуснете ни да пренощуваме. - Съжалявам, но имаме само едно свободно място. Ще отида да се посъветвам със семейството си кога от вас да пуснем. Болната му майка ка-

зала: „Нека да пуснем Здравето“. Дъщерята предложила да пуснат Любовта, а жената - Богатството. Докато те спорели, странниците изчезнали. Да пием за това през новата година в къщата ни винаги да има място за Здравето, Любовта и Богатството!

В селото една приятелка разказва на друга: - Пристига вчера при мене Васил. Първо поседя и помълча малко. После се нахвърли върху мен и ме изнасили... А за какво дойде, така и не ми каза. За да не се питате за какво съм дошъл тук, ще ви кажа направо: Дойдох да честитя на всички Новата Година.

Да пием за това през идващата година около нас да има изстрели... но само с шампанско, право в целта и от близко разстояние!

● Какво да кажем на преподавателя, когато ни хване да спим по време на лекция:

- В една книга четох, че това е признак на високоефективните хора.

- Ама аз не спя! Простото разсъждавах много дълбоко над лекцията ви.

- Опитвах се да си сложа контактните лещи, без да използвам ръцете.

- Аз не спя! Просто така бавно си мигам...

● Студентът явно е затруднен на изпита и изпитваният се стреми да му зададе по-лесни допълнителни въпроси:

- Добре колега, а бихте ли ми казали как работи електрическият двигател?

- Бу-у-у, трака-трака...

● Трите най-редовни студентски лъжи:

- От утре почвам да уча!

- Съблечи се, нищо няма да ти направя.

- Дай 20 кинта, утре ти ги връщам.

● Професорът пита студента:

- Кой е любимият израз на студентите?

- Не знам.

- Правилно.

● Студент пише писмо на майка си:

„Мамо, изпрати ми един чифт чорапи. И ги завий хубаво във вестник,

един стар монитор в шкафа и три развалени мишки в кутията под бюрото...“

● Химик се хвали пред приятели:

- Синчето ми днес произнесе първата си дума!

- И какво каза?

- Парааминоарсенбен-

ВИЦАРИЯ

да не се изцапат от сланината и салама.“

● Студент се оплаква на преподавателя си:

- Мисля че не заслужавам двойка.

- Знам, колега, но пониска оценка няма.

● Някакъв се хвали:

„Вчера инсталирах Windows XP. Страшна работа... Сам си намерих всички вградени устройства, мрежовия принтер,

золхидрохлорид! - с гордост отговаря щастливият баща.

● Студентът по маркетинг Иван Иванов написва в свободното си време любовен роман. Издава го в тираж 10 000 броя. Гледа - никой не го купува. След консултация с научния си ръководител помества обява във вестника:

„Млад и симпатичен милионер търси сериоз-

на връзка с дама, приличаща на героинята в романа на Иван Иванов“.

На следващия ден тиражът е изчерпан.

● Теорията е когато се знае всичко, но нищо не работи. Практиката е когато всичко работи, но не се знае защо.

Ние съчетаваме теорията с практиката, при което нищо не работи и никой не знае защо!

● Една преподавателка се прибира в къщи и казва на мъжа си:

- Днес им обяснявах, обяснявах... урока и накрая даже аз го разбрах.

● Президент на голяма компания се обръща към секретарката си:

- Къде е прахът по бюрото ми? Бях си записал няколко важни телефонни номера!

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

ТИЛЪО ТИЛЕВ – ГЛАВЕН РЕДАКТОР, ДОЦ. Д-Р **ВЛАДИМИР ЯНЕВ**, ДОЦ. Д-Р **ЖОРЖЕТА ЧОЛАКОВА**,
СТЕФАН СТОЯНОВ – ФОТОГРАФ, АС. **ЕВЕЛИНА ДАСКАЛОВА**, ГЛ. АС. Д-Р **ИВАН ПОПОВ**, ГЛ. АС. Д-Р **ЛЮБА ПОПОВА**,
ГЛ. АС. **ОГНЯН КОЙЧЕВ**, ДОЦ. Д-Р **СНЕЖАНА МАГАЕВА**

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Пловдив, 4000, ул. „Цар Асен“ №24, тел.: 261 477

ПРИЕМНО ВРЕМЕ: всеки ден от 10.00 до 14.00 часа

ВЕСТНИКА МОЖЕ ДА НАМЕРИТЕ В ИНТЕРНЕТ НА АДРЕС: <http://www.fmi-plovdiv.org>

Електронният вариант се прави от **СТЕФАН ДЖУКЕЛОВ**
Текстове и мнения изпращайте на e-mail: vestnik_pu@abv.bg